

РЕШЕНИЕ

№ 6394

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 25.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **8033** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на С. С. Г. от [населено място], действаща чрез пълномощник адв. Т. Р. срещу Решение № 2153-21-257 от 28.07.2022г. на Директора на ТП на НОИ - С.-град, в частта, с която е отхвърлена жалбата на Г. срещу разпореждане № РНП-1-4-21-01102010 от 22.03.2022г. на ръководител „ПО“ при ТП на НОИ – С.-град за възстановяване на неоснователно получени суми за пенсия за периода от 01.01.2015г. до 31.11.2019г., ведно с лихвата върху тях до 22.03.2022г. Жалбоподателката чрез процесуалния си представител твърди, че решението в оспорената част е незаконосъобразно поради нарушения на изискванията за форма и поради противоречие с материалния закон. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да отмени решението на директора на ТП на НОИ в оспорената част и да отмени разпореждането на ръководител „ПО“ при ТП на НОИ – С.-град. Претендира разноси по делото.

Ответникът по жалбата – Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез

процесуален представител оспорва основателността на жалбата и прави искане същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски по делото.

След преценка на събраните по делото доказателства, АССГ, трето отделение, петнадесети състав, приема от фактическа страна за установено следното:

По повод на заявление от 28.04.2006г., с разпореждане № [ЕГН]/21.06.2006 г. на ръководител ПО на жалбоподателка е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване (ИОЗ), която впоследствие е била осъвременявана и преизчислявана. С молба вх. № МП20420/15.02.2013 г. С. Г. е поискала личната ѝ пенсия за ИОЗ да бъде преизчислена по чл. 21, ал. 3 от НПОС, като е в тази връзка е представила Трудова книжка № 843, образец УП-2 № 143/12.09.1996 г., издаден от ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“, и образец УП-2 № 34/30.01.2013 г., издаден от „Битова електроника“ АД. С оглед на новите доказателства, с разпореждане № [ЕГН]/13.06.2013г. на ръководител ПО личната пенсия за ИОЗ на С. Г. е преизчислена, като е определен нов индивидуален коефициент - 1.636. Със Заявление вх. № 21106-21-2043/03.05.2019 г. С. Г. е направила искане за преизчисление на личната ѝ пенсия за ИОЗ по реда на чл. 102, ал. 3 от КСО за придобити след пенсионирането осигурителен стаж и осигурителен доход. В образуваното по този повод административно производство е установена нередовност на представения с молбата от 15.02.2013 г. образец УП-2, издаден от ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“, поради което с Разпореждане № [ЕГН]/247 от 25.10.2019г. на длъжностното лице по ПО са отменени разпореждането от 13.06.2013 г. и отпусната пенсия за ИОЗ на С. Г. е преизчислена без зачитането на осигурителен стаж и осигурителен доход от ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“. В разпореждането са посочени надвзетите суми и е разпоредено същите да се съберат от жалбоподателката с лихва, съгласно чл. 114, ал.1 от КСО.

Разпореждането е било оспорено по административен ред. С Решение № 2153-21-24/05.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град жалбата срещу него отхвърлена като неоснователна. Решение № 2153-21-24/05.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град е влязло в сила след съдебно оспорване на 22.02.2022г., когато е постановено решение № 1671 от 22.02.2022г. на ВАС по административно дело № 8653/2021г. на ВАС, с което е оставено в сила решение № 1913 от 24.03.2021г. на

АССГ по адм.дело № 2512/2020г.

След влизане в сила на Разпореждане № [ЕГН]/247 от 25.10.2019г. е постановено процесното разпореждане № РНП-1-4-21-01102010/22.03.2022г. за възстановяване по реда на чл. 114. ал. 1 от КСО на надвзетата от жалбоподателката пенсия. С него е постановено жалбоподателката да възстанови недобросъвестно получените суми за пенсия за ИОЗ в общ размер на 18519.84лв., от които главници от 15.02.2013г. до 30.11.2019г. в размер на 11 826.47лв. и законна лихва в размер на 6 693.37лв. до 22.03.2022г. В нарочно приложение към разпореждането са посочени конкретните суми, подлежащи на връщане и лихвите към тях с указание за периода, за който са начислени. Главниците съответстват на сумите, посочени за възстановяване в разпореждане № [ЕГН]/21.06.2006 г. на ръководител ПО.

Разпореждането от 22.03.2022г. е било оспорено по административен ред, като в частност е направено възражение за изтекла давност на претендираните публични вземания. С решение № 2153-21-257 от 28.07.2022г. на директора на ТП на НОИ – С.-град разпореждането е оставено в сила в частта, с която е разпоредено да се възстановят недобросъвестно получените суми за пенсия за ИОЗ, получени в периода 01.01.2015г. – 31.11.2019г. - общият размер на главниците е 8806.34лв. По отношение на сумите получени в периода 15.02.2013г. до 31.02.2014г. (главници в размер на 3020.13лв.) е прието, че публичното вземане е погасено по давност. За да постанови оспореното решение директорът на ТП на НОИ С.–град от една страна е мотивирал, че правилно е прието, че се касае за недобросъвестно получени суми, а от друга – че публичните задължения, формирани от подлежащите на връщане суми за този период не са погасени по давност.

Решението е било съобщено на жалбоподателката на 06.08.2022г., а жалбата срещу него е подадена по пощата на 22.08.2022г.

С оглед установеното от фактическа страна, Административен съд – София град, трето отделение, петнадесети състав, при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши проверка на обжалвания акт с оглед наведените с жалбата основания и правомощията си по чл. 168, ал.1 от АПК, прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган. Директорът на ТП на НОИ – С.-град е компетентен при оспорване по административен ред на разпорежданията, издадени от длъжностните лица по „ПО“ към ТП на НОИ С. – град, на основание чл. 117, ал. 1 от КСО. Решението е издадено в предвидената от закона форма, като е мотивирано достатъчно ясно и подробно. В хода на административното производство пред контролния орган не са допуснати каквито и да било нарушения на процесуалните правила, доколкото КСО не предвижда специални такива.

За да направи преценка на материалната законосъобразност на оспореното решение, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 114, ал.1 и ал. 2 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113, а добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на определени изрично посочени случаи. Нормата на чл. 114, ал. 3 от КСО урежда, че за възстановяване на сумите по ал. 1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му.

На следващо място съгласно чл. 115, ал. 1 от КСО, вземанията на Националния осигурителен институт за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят. С изтичане на десетгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, се погасяват всички вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Давността се прекъсва с влизането в сила на разпореждането за установяване

на вземането – чл. 115, ал. 3, т. 1 от КСО и от прекъсването на давността започва да тече нова давност – чл. 115, ал. 4 от КСО. Спирането на давността е уредено в чл. 115, ал. 5, от КСО, съгласно който давността спира да тече при обжалване – докато продължава спорът относно вземането (т.1).

При тази правна рамка съдът приема, че оспореното решение е изцяло съобразено с материалния закон.

Процесното разпореждане за възстановяване на неоснователно получени суми е издадено от компетентен орган при наличие на влязло в сила разпореждане, с което се намалява размера със задна дата на отпуснатата и получаваната пенсия, като с влязло в сила съдебно решение е решен и въпросът за недобросъвестността на жалбоподателката, която се изразява в представените удостоверителни документи с невярно съдържание, на база на които е бил определен по-висок от следващия ѝ се размер на пенсията. Като недобросъвестен получател на завишения размер на пенсията жалбоподателката дължи връщане на надплатените суми, ведно с лихвите върху тях.

По отношение на давността за неоснователно получените суми, както следва:

През 2015г. - Погасителната давност е започнала да тече на 01.01.2016г. С обжалване на разпореждането, с което надвнесените суми са конкретно посочени и е постановено събирането им, ведно с лихвата – разпореждане № [ЕГН]/247 от 25.10.2019г., давността е спряла да тече – от подаване на жалбата по административен ред срещу посоченото разпореждане на 06.12.2019г. – двадесет и четири дни преди изтичането на петгодишната давност. С влизане в сила на съдебното решение по адм. д. № 2512/2020г. на АССГ – на 22.02.2022г. давността е прекъсната, на основание чл. 115, ал. 3, т. 1 от КСО (тогава влиза в сила разпореждането за установяване на вземането)

и от прекъсването на давността започва да тече нова давност – чл. 115, ал. 4 от КСО, която към настоящия момент не е изтекла.

Аналогично за вземанията, формирани от неоснователно и недобросъвестно получените суми през 2016г., 2017, 2018г. – давността е спряла на 06.12.2019г., преди да изтекат петгодишните срокове с начало съответно 01.01.2017г., 01.01.2018г., 01.01.2019г., а от 22.02.2022г. е прекъсната и започва да тече нов петгодишен

давностен срок.

По отношение на публичното вземане, формирано от неоснователно и недобросъвестно получените суми през 2019г. – по отношение на него петгодишната давност е спряла на 01.01.2020г. и е прекъсната на 22.02.2022г., от когато започва да тече нов петгодишен давностен срок.

По отношения на вземанията от всички години не е изтекъл абсолютният десет годишен давностен срок, регламентиран в чл. 115, ал.1 от КСО.

По изложените съображения съдът приема, че решение на директора на ТП на НОИ в оспорената част е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора следва да се постави на разглеждане претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсулт за осъщественото процесуално представителство. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. Съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Разпоредбата на чл. 24 от наредбата регламентира, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Съдът намира, че с оглед обстоятелството, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, искането за присъждане на възнаграждение от страна на процесуалния представител на ответника следва да се уважи в размер на 100лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал.2 и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен съд – АССГ, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на С. С. Г. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет. 4, действаща чрез пълномощник адв. Т. Р. срещу Решение № 2153-21-257 от 28.07.2022г. на Директора на ТП на НОИ - С.-град, в частта, с която е отхвърлена жалбата срещу разпореждане № РНП-1-4-21-01102010 от 22.03.2022г. на ръководител „ПО“ при ТП на НОИ – С.-град за възстановяване на неоснователно получени суми за пенсия за периода от 01.01.2015г. до 31.11.2019г. в общ размер на главниците от 8806.34лв., ведно със съответната лихва върху тях до 22.03.2022г.

ОСЪЖДА С. С. Г. от [населено място], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет. 4, да плати на ТП на НОИ – С. – град разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: